

han der nævnte, anførte han selv som saadanne, som den, der forstod det, kunde afgjøre. Men nu tror jeg ikke, at alle autoriserede Læger omkring i Landet kunne siges at forstaae det, som han sagde skulde forstaaes, for at kunne afgjøre det. Men foruden, at de skulde forstaae det, hørte der ogsaa til efter det ærede Medlems egen Udtalelse, at den Læge, der var Tale om, skulde have været tilstede til forskjellige Tidspunkter, efterat Døden var indtraadt, for at observere først, om Dødsstibheden var der, og senere, om Legemet nu var blevet bodeligt. For saaledes at opnaae Sikkerhed, maatte altsaa den vedkommende Læge mere end een Gang komme tilstede, for at hne Liget, og han vilde ikke uden at have iagttaget dette kunne udstede Attesten. — Om smitsomme Sygdomme er der i Lovforslaget foreslaaet en Bestemmelse i § 6, som kan anvendes, uden at disse Sygdomme behøve at have udbredt sig til en større Deel af Beboerne paa en Egn, før der træffes Foranstaltninger derimod. Der staaer i denne Paragraph: „Under smitsomme Sygdomme eller andre Sygdomme, som udbrede sig til en større Deel af Beboerne paa en Egn, kan Justitsministeren give nærmere midlertidige Bestemmelser“ osv., altsaa kan Justitsministeren i Tilfælde af smitsomme Sygdomme strax træffe saadanne Bestemmelser. Naar jeg har brugt Udtrykket „midlertidige Bestemmelser“, figter jeg derved til, at naar Smitten ophører eller Sygdommen taber sig, ophøre de midlertidige Bestemmelser at være gjældende; det er en Selvfølge, at de ikke skulde vedblive at være gjældende, fordi der til en enkelt Tid har været smitsom Sygdom. Naar jeg har foreslaaet, at det skulde være Justitsministeren, der gav sliche Bestemmelser, ligger dette i, at jeg har antaget, at der ellers vanskeligt vilde blive Gensartethed i disse Bestemmelser overalt, hvor de maatte komme til Anvendelse, og fordi jeg har maattet befrygte, at naar det var Amtmændene, der skulde træffe Bestemmelserne, enhver i sit Amt, kunde de let blive meget ueensartede, og at mange Amtmænd kunde forsømme at træffe saadanne Bestemmelser, naar det maatte anses fornødent. Bliver det derimod Justitsministeren, der træffer de vedkommende Bestemmelser, vil

man have Sikkerhed for, at Gensartethed kommer tilstede. — Hvorvidt det lod sig gjøre at udnevne Mænd, der skulde træde til, naar de to først udnævnte Synsmænd havde Forsald, eller hvorvidt det skulde være heldigt, at Politimesteren i Synsmændenes Forsald skulde udnevne Andre for det enkelte Tilfælde, derom kan der vel være forskjellige Meninger; jeg har foretrukket det Sidste. Da Politimesteren jo i Reglen boer saaledes i Nærheden af de vedkommende Sogne, at man i sliche Tilfælde vil kunne faae Bud til ham paa en halv Dag, og da han maa formodes at kende de paagjældende Mænd i sin Jurisdiction, om hvilke der kan være Tale med Hensyn til at foretage Siglynet, vil han, naar Budet kommer til ham og ammonerer ham om at faae andre Mænd udnævnte, strax kunne erpedere et Brev, som Budet kan faae med tilbage, saa at det Hele kan naaes paa en halv Dag. Jeg tror derhos, at det vil blive paalideligere Mænd, der paa denne Maade ville komme til at afgive Attesten, end naar det er Mænd, der ere udnævnte iforveien een Gang for alle til at træde til i Synsmændenes Forsald. Dette er omtrent, hvad jeg anser fornødent at bemærke med Hensyn til de Indvendinger, der ere fremkomne. Derfor den høitagede Justitsminister skal jeg erkjende, at han har taget denne Sag overmaade velvilligt, og jeg glæder mig særdeles over hans Udtalelser. Naar jeg ikke, før jeg indbragte dette Lovforslag, har henvendt mig til den høitagede Justitsminister, er det en Følge af den almindelige Betragtning, jeg har af den rette Fremgangsmaade ved sliche Leiligheder. Naar det er en Sag, som den Paagjældende, der interesserer sig for den, tror at kunne overkomme selv at udarbejde et Lovforslag om, tror jeg, at dette er den Form, hvori han skal bringe Sagen frem, istedetfor at stille en Forespørgsel. Jeg er ikke en Ven af at stille Forespørgsel i nogen Sag; thi vi have ikke ret ofte seet, at der er kommet Noget ud deraf. Forespørgsler, naar de foreligge i Lovforslags Form, have noget ganske Andet at sige, end naar de fremtræde som almindelige Forespørgsler. Naar det er større og vigtigere Sager, som Paagjældende